

ПЕРШИЙ РОЗДІЛ

Майбутнє

П'ятниця, 15 липня 1988 року

Вулиця Ренкілор, Единбург

— Гадаю, головне — щоб була помітна хоч якась різниця, — сказала вона. — Знаєш, насправді щось змінити.

— Ти зараз про «змінити світ»?

— Не весь світ. Лише маленьку його часточку навколо себе.

Якусь мить вони лежали мовчки, притиснувшись тілами одне до одного на односпальному ліжку, а потім разом почали сміятися тихими, досвітніми голосами.

— Не можу повірити, що я це щойно сказала, — застогнала вона. — Звучить трохи банально, правда?

— Трохи банально.

— Я намагаюся надихнути! Прагну підняти твою брудну душу до рівня великої пригоди, яка чекає на тебе попереду, — вона повернулася до нього лицем. — Не те щоб тобі це було потрібно. Підозрюю, ти вже добре розпланував своє майбутнє, тож щиро дякуєш, але ні. Певно, маєш десь блок-схему абощо.

— Заледве.
— То що ти збираєшся робити? Який великий план?
— Ну, мої батьки хочуть забрати мої речі, закинути їх до себе, потім я проведу кілька днів у їхній квартирі в Лондоні, побачуся з друзями. Далі Франція...
— Дуже мило...
— Потім, можливо, Китай, подивлюся, що там і як, опісля, можливо, Індія, помандрую там трохи...
— *Мандрувати*, — зітхнула вона. — Так передбачувано.
— А що поганого в мандрівках?
— Це ніби уникнення реальності.
— Думаю, реальність переоцінена, — сказав він у надії, що це може прозвучати похмуро й харизматично.
Вона шморгнула носом.
— Гадаю, це нічого так для тих, хто може собі таке дозволити. Але чому б просто не сказати: «Їду у відпустку на два роки»? Це ж одне й те саме.
— Бо мандри розширюють кругозір, — сказав він, обіпершись на лікоть і цілуючи її.
— О, гадаю, що ти й так, мабуть, маєш широкий кругозір, — мовила вона, відвертаючи обличчя, на мить. Вони знову вместилися на подушці. — У будь-якому разі, я не питала, що ти робитимеш наступного місяця, а мала на увазі *майбутнє*, коли тобі буде, не знаю... — вона вмовкла, ніби вигадуючи якусь фантастичну ідею на кшталт п'ятого виміру... — *Років сорок* абощо. Що ти хочеш робити в сорок років?
— *Сорок*? — складалося враження, що це поняття не піддавалося легко і йому теж. — Не знаю. Можна сказати «буду багатим»?

— Це так дріб'язково.
— Гарзд, тоді «знаменитим», — він почав пестити її шию. — Трохи патологічно, так?
— Це не патологічно, це... захопливо.
— «Захопливо»! — тепер він імітував її голос, цей м'який йоркширський акцент, аби здалося, що вона лягнула дурницю. Вона часто бачила, як багаті хлопці імітують голоси, ніби в акценті є щось незвичайне й химерне, і вже не вперше відчула тремтіння, яке переконувало її в тому, що він їй не подобається. Вона посунулася геть, аж поки не притиснулася спиною до прохолодної стіни.
— Так, захопливо. Ми маємо бути захоплені, хіба ні? Усі ці можливості. Як сказав заступник ректора: «Двері можливостей широко відчинені...».
— «Ваші імена будуть у завтрашніх газетах...»
— *Навряд* чи.
— То чому ти тоді захоплена?
— Я? Боже, ні, я перелякана.
— Я теж. Божечки... — він раптом повернувся і потягнувся до сигарет, що лежали на підлозі біля ліжка, ніби для того, щоб заспокоїти нерви. — Сорок років. Сорок. Чорт забирай.
Усміхнувшись через його тривогу, вона вирішила поглибити її.
— То що ти робитимеш, коли тобі буде сорок? Він запалив сигарету в задумі.
— Річ у тому, Ем...
— «Ем»? Хто така «Ем»?
— Люди називають тебе Ем. Я чув.

— Так, *друзі* називають мене Ем.

— Значить, я можу називати тебе Ем?

— Кажі далі, *Дексе*.

— Я трохи міркував про оце все «дорослішання» і дійшов висновку, що хочу залишитися таким, як зараз.

Декстер Мейг'ю. Вона вдивлялася в нього крізь свій чубчик, а він притулювся до дешевого вінілового узголів'я з гудзиками, і навіть без окулярів їй було ясно, чому він міг хотіти лишитися саме таким. Очі заплющені, сигарета мляво прилипла до нижньої губи, світланкове світло зігриває половину його обличчя крізь червоний фільтр штори, і в нього такий вигляд, ніби він вічно позує для світлини. Емма Морлі вважала, що «вродливий» — це дурнувате слово з дев'ятнадцятого століття, але насправді його не можна було описати іншим словом, окрім хіба що «красивий». У нього було одне з тих облич, де ти ніби бачиш кістки під шкірою і знаєш, що навіть голий череп був би привабливим. Тонкий ніс, трохи лискучий від жиру, темна шкіра під очима, що майже нагадувала синці, — почесна відзнака після куріння і довгих ночей, проведених за свідомим програванням у покер на роздягання дівчатам зі школи Бедейлз. У ньому було щось котяче: тонкі брови, сором'язливо набурмосений рот, надто темні й повні губи, зараз сухі й потріскані, почервонілі від болгарського червоного вина. На щастя, бодай його волосся було жахливим — коротке ззаду і з боків, але з потворним маленьким чубчиком спереду. Яким би гелем він не користувався, але зараз від нього й сліду не лишилося, і тепер чубчик здавався кучерявим і пухнастим, нагадував дурнуватий маленький капелюшок.

Досі з заплющеними очима, він видихав дим носом. Йавно знав, що на нього дивляться, бо заклав одну руку під пахву, виставивши грудну клітку й біцепси. Звідки взялися ці м'язи? Ясно, що не від занять спортом, якщо не враховувати купання голяка та гру в більярд. Напевно, це було просто міцне здоров'я, яке передавалося в родині у спадок разом з акціями, паями та гарними меблями. Красивий чи навіть вродливий у своїх картатих боксерах, спущених на стегна, і чомусь тут, на її односпальному ліжку в крихітній орендованій кімнаті після чотирьох років навчання в коледжі. «Вродливий»! Та за кого ти себе маєш, Джейн Ейр? Подорослішай. Будь розсудливою. Не захоплюйся.

Вона вирвала сигарету в нього з рота.

— Я можу уявити тебе в сорок років, — сказала з поткою зловтіхи в голосі. — Просто зараз ця картина перед очима.

Він усміхнувся, не розплющуючи очей.

— Тоді розповідай.

— Гарзд... — вона шарпнулася на ліжку, тягнучи ковдру під пахви. — Ти в спортивній машині з опущеним дахом у Кенсінгтоні або Челсі, чи в одному з таких місць, і що дивовижно в цій автівці — вона безшумна, бо всі машини будуть безшумними у, я не знаю, якому — 2006-му?

Він потер очі, рахуючи.

— У 2004-му.

— І ця машина висить у повітрі, сантиметрів на п'ятнадцять над землею, на Кінгс-роуд, а під твоїм шкіряним кермом, ніби подушечка, це маленьке пущце, ти в рукавичках без застібок, волосся ріденьке, підборіддя катма.

Ти великий чоловік у маленькій машині, засмаглий, як індичка зі шкоринкою...

— Може, час змінити тему?

— А поруч із тобою сидить жінка в протисонцевих окулярах, твоя третя, ні, четверта дружина, дуже вродлива, модель, ні, *колишня* модель, їй двадцять три роки, ти познайомився з нею, коли вона сиділа на капоті машини в автосалоні у Ніцці чи ще десь, і вона приголомшлива і збіса крута...

— Що ж, це непогано. А діти?

— Ніяких дітей, лише три розлучення, і зараз саме липнева п'ятниця, ти їдеш до якогось замиського будинку, а в крихітному багажнику твоєї машини на повітряній подушці лежать тенісні ракетки й крокетні молотки, і кошик, повний вишуканих вин і південноафриканського винограду, і бідні маленькі перепілки, і спаржа, і вітер у твоїх залисинах, і ти дуже, дуже задоволений собою, а дружина номер три, чотири, начхати, усміхається тобі десь двома сотнями блискучих білих зубів, а ти всміхаєшся у відповідь і намагаєшся не думати про те, що вам нічого, абсолютно нічого сказати одне одному.

Вона різко урвала себе. Ти верзеш нісенітницю, сказала собі. Спробуй не здаватися божевільною.

— Звісно, якщо тебе це втішить, ми всі загинемо під час ядерної війни задовго до цього! — додала весело, але він досі похмуро дивився на неї.

— Певно, мені краще піти. Якщо я такий дріб'язковий і зіпсутий...

— Ні, не йди, — сказала вона трохи покvapно. — Зараз четверта ранку.

Він перевернувся на ліжку так, щоб його обличчя опинилося за кілька сантиметрів від її.

— Не знаю, звідки в тебе таке уявлення про мене, ти ж мене ледь знаєш.

— Я знаю такий тип.

— Тип?

— Я бачила, як ви тусуетесь перед кафедрою сучасних мов, під'юджуєте один одного, домовляєтесь про прохані вечері у смокінгах...

— У мене навіть немає смокінга. І я точно не під'юджую...

— Плаваєте на яхтах Середземним морем під час довгих канікул, ра-ра-ра...

— І якщо я такий жахливий... — його рука вже була на її стегні.

— А ти саме такий.

— ...то чому ти спиш зі мною? — продовжуючи торкатися теплої м'якої плоті її стегна, запитав він.

— Узагалі-то, не думаю, що я спала з тобою, так?

— Ну, це як глянути, — він нахилився і поцілував її. — Яке твоє визначення? — його рука торкалася її копчика, а нога ковзала між її ніг.

— До речі, — пробурмотіла вона, притиснувшись губами до його губ.

— Що? — він відчув, як її нога обвилася навколо його, притягуючи ближче.

— Тобі треба почистити зуби.

— Мені начхати, якщо тобі начхати.

— Це справді жахливо, — засміялася вона. — Від тебе тхне вином і цигарками.